

Lp.	Stanowisko	Ilość lat praktyki zawodowej	Wykształcenie	Miesięczne uposażenie zasadnicze w złotych		
				Tabela „A”	Tabela „B”	Tabela „C”
1	2	3	4	5	6	7
15	Samodzielny referent, kierownik kancelarii głównej, kierownik kancelarii tajnej	2	średnie	1200—1800	1200—1800	1200—1800
16	Referent, magazynier, sekretarz dyrektora, kierownik archiwum	2	średnie	1000—1600	1000—1600	1000—1600
17	Starszy magazynier	2	podstawowe	1000—1600	1000—1600	1000—1600
18	Kierownik hali maszyn	2	średnie	1000—1500	1000—1500	1000—1500
19	Archiwista, kancelista	2	średnie	800—1300	800—1300	800—1300
20	Magazynier	1	średnie	800—1300	800—1300	800—1300
21	Wykwalifikowana maszynistka	1	średnie			
		2	podstawowe (umiejętność pisa- nia na maszynie z szybkością co najmniej 220 uderzeń na minutę)	800—1300	800—1300	800—1300
22	Maszynistka	1	średnie	800—1100	800—1100	800—1100
		2	podstawowe (umiejętność pisa- nia na maszynie z szybkością co najmniej 180 uderzeń na minutę)			
23	Telefonista	1	podstawowe	800—1000	800—1000	800—1000
24	Woźny, portier, szatniarz, dźwigowy	—		700—800	700—800	700—800
25	Sprzątaczką, goniec	—		700	700	700

Załącznik nr 3.

TABELA PŁAC GODZINOWYCH ROBOTNIKÓW

Grupa zaszerogowania	Stawka płacy godzinowej w złotych		
	Tabela „A”	Tabela „B”	Tabela „C”
I	3,60	3,60	3,60
II	4,00	4,00	4,00
III	4,50	4,50	4,50
IV	6,90	5,70	5,10
V	8,90	6,90	5,80
VI	9,20	8,00	6,50
VII	10,50	9,20	7,20
VIII	12,00	10,50	8,00

227

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 września 1961 r.

w sprawie zasad wykonywania przez pracowników naukowych Instytutów naukowo-badawczych dodatkowych stałych zajęć zarobkowych.

Na podstawie art. 29 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. Pracownikami naukowymi w rozumieniu przepisów rozporządzenia są osoby powołane na stanowiska samodzielnych pracowników nauki, samodzielnych pracowników nau-

kowo-badawczych i pomocniczych pracowników naukowo-badawczych na zasadach i w trybie określonych ustawą z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60).

§ 2. 1. Samodzielni pracownicy nauki i samodzielni pracownicy naukowo-badawczy zatrudnieni w instytutach naukowo-badawczych mogą wykonywać dodatkowe stałe zajęcia zarobkowe tylko za zezwoleniem ministra, któremu instytut podlega, oraz w rozmiarze określonym w rozporządzeniu.

2. Obciążenie samodzielnego pracownika nauki lub samodzielnego pracownika naukowo-badawczego z tytułu dodatkowego stałego zajęcia zarobkowego nie może wynosić łącznie z zajęciami w instytucie naukowo-badawczym więcej niż dwa pełne etaty.

3. W szczególnie uzasadnionych, indywidualnych przypadkach, gdy zajęcie w dodatkowym miejscu pracy jest nieodzowne dla rozwoju pracownika, można udzielić pomocniczemu pracownikowi naukowo-badawczemu zezwolenia na zatrudnienie w dodatkowym miejscu pracy na $\frac{1}{2}$ etatu.

§ 3. Zajęciami zarobkowymi w rozumieniu przepisów rozporządzenia są wszelkie zajęcia zarobkowe wynikające ze stosunku pracy opartego na umowie o pracę lub nominacji oraz wykonywanie wolnego zawodu lekarza lub adwokata.

§ 4. Nie wymaga uzyskania zezwolenia, o którym mowa w § 2 ust. 1:

1) wykonywanie funkcji:

- a) członków organów władzy i administracji państwowej z wyboru,
- b) na stanowiskach, na które powołuje Rada Państwa, Przewodniczący Rady Państwa, Rada Ministrów lub Prezes Rady Ministrów,
- c) stałe urzędujących członków Prezydium Polskiej Akademii Nauk,
- d) stałe urzędujących członków organizacji społecznych na podstawie wyboru,
- e) stałe urzędujących członków organów doradczych przy ministrach,

2) praca w kolegiach redakcyjnych,

3) praca na stanowiskach specjalistów krajowych i wojewódzkich służby zdrowia,

4) praca do wysokości pół etatu w zakładach społecznych służby zdrowia oraz w służbie zdrowia Ministerstwa Obrony Narodowej i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

§ 5. Zezwolenia na dodatkowe zajęcia mogą być udzielane jedynie w przypadkach, gdy tego wymagają szczególnie ważne względy, a w szczególności:

- 1) gdy chodzi o obsadzenie stanowisk kierowniczych w państwowym aparacie administracyjnym albo innych stanowisk w państwowym aparacie gospodarczym oraz w zakładach społecznych służby zdrowia,
- 2) gdy chodzi o obsadzenie stanowisk pracowników nauki w szkołach wyższych lub innych placówkach i instytutach naukowych i naukowo-badawczych, jeżeli sytuacja kadrowa w danej dziedzinie nauki tego wymaga,
- 3) gdy chodzi o obsadzenie kierowniczych stanowisk w organizacjach społecznych, posiadających szczególnie doniosłe znaczenie dla Państwa,

4) gdy chodzi o wykonywanie wolnego zawodu, jeżeli jest to uzasadnione koniecznością lepszego zaspokajania potrzeb ludności w danej dziedzinie,

5) gdy podjęcie dodatkowego zajęcia jest konieczne dla dobra rozwoju naukowego pracownika.

§ 6. 1. Zezwolenia na wykonywanie dodatkowych stałych zajęć zarobkowych samodzielnemu pracownikowi nauki i samodzielnemu pracownikowi naukowo-badawczemu udziela właściwy minister na podstawie pozytywnej opinii komisji, w skład której wchodzi:

- Minister Szkolnictwa Wyższego — jako przewodniczący,
- Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk — jako zastępca przewodniczącego,
- Przewodniczący Komitetu do Spraw Techniki,
- Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac,
- minister (kierownik urzędu centralnego) właściwy ze względu na główne miejsce pracy pracownika,
- minister (kierownik urzędu centralnego) właściwy ze względu na miejsce pracy, w którym pracownik ma być zatrudniony,
- przedstawiciel Centralnej Rady Związków Zawodowych wyznaczony przez Prezydium Centralnej Rady Związków Zawodowych.

2. Jeżeli członek komisji nie może uczestniczyć w posiedzeniu komisji, zastępuje go ze wszystkimi uprawnieniami członka komisji jego urzędowy zastępca (podsekretarz stanu, zastępca Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk, zastępca przewodniczącego komitetu, zastępca kierownika centralnego urzędu).

3. Sekretariat organizacyjno-techniczny komisji oraz stałą ewidencję udzielonych zezwoleń prowadzi Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego; wydatki związane z pracami komisji pokrywane są z budżetu centralnego w części dotyczącej Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego.

§ 7. 1. Zasady i tryb udzielania zezwoleń pomocniczemu pracownikowi naukowo-badawczemu poszczególnych specjalności określa komisja, o której mowa w § 6 ust. 1.

2. Zezwolenia na wykonywanie dodatkowych stałych zajęć zarobkowych pomocniczemu pracownikowi naukowo-badawczemu udziela dyrektor instytutu w ramach limitu liczbowego osób, które mogą podjąć dodatkowe stałe zajęcia zarobkowe, ustalonego przez właściwego ministra, na podstawie opinii komisji, o której mowa w § 6 ust. 1.

§ 8. 1. Zezwolenie na podjęcie dodatkowego stałego zajęcia zarobkowego powinno określać:

- 1) miejsce pracy dodatkowej, nazwę zakładu pracy, adres, resort, któremu zakład pracy podlega,
- 2) rodzaj i wymiar zajęć w dodatkowym miejscu pracy,
- 3) okres dodatkowego zatrudnienia,
- 4) liczbę godzin w wymiarze tygodniowym, na które pracownik może być zwalniany od zajęć w głównym miejscu pracy dla wykonywania dodatkowego stałego zajęcia zarobkowego, jeżeli zajęcie to nie może być wykonane poza normalnym czasem pracy w instytucie.

2. Zezwolenie może być cofnięte z wyznaczeniem terminu potrzebnego do rozwiązania umowy w dodatkowym miejscu pracy.

§ 9. 1. Ministrowie, którym podlegają instytuty naukowo-badawcze, uchylą w ciągu miesiąca od daty wejścia w życie rozporządzenia ważność zezwoleń na zajęcia dodatkowe wydanych dotychczas samodzielnym pracownikom naukowym z zachowaniem terminu potrzebnego do rozwiązania umowy w dodatkowym miejscu pracy oraz zalecą dyrektorom instytutów uchylenie na tych samych zasadach ważności zezwoleń udzielonych dotychczas pomocniczym pracownikom naukowo-badawczym.

2. Z pracownikami naukowymi zatrudnionymi w dodatkowym miejscu pracy, którzy do dnia 30 listopada 1961 r. nie uzyskają we właściwym trybie zezwolenia na dodatkowe zatrudnienie, kierownicy zakładów pracy dodatkowo zatrudniających tych pracowników rozwiążą stosunek pracy z za-

chowaniem okresu wypowiedzenia ze skutkiem najpóźniej na dzień 28 lutego 1962 r.

§ 10. Szczegółowych wyjaśnień w przedmiocie wykonywania przepisów rozporządzenia udziela Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z Ministrem Szkolnictwa Wyższego.

§ 11. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Szkolnictwa Wyższego, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac oraz zainteresowanemu ministrowi.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

228

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 września 1961 r.

w sprawie warunków i trybu powoływania pracowników naukowych w instytutach naukowo-badawczych.

Na podstawie art. 17 ust. 3, art. 18 i 29 ust. 2 oraz art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60) zarządza się, co następuje:

Rozdział I

Przepisy ogólne.

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do instytutów naukowo-badawczych, zwanych dalej „instytutami”, działających na podstawie ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60), zwanej w dalszym ciągu „ustawą”.

Rozdział II

Samodzielni pracownicy nauki.

§ 2. Na stanowisko samodzielnego pracownika nauki w instytucie może być powołana osoba, która uzyskała stopień naukowy lub tytuł naukowy docenta albo tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego lub zwyczajnego, gdy wykazuje się ona dorobkiem naukowo-badawczym z dziedziny badań objętych zakresem działania instytutu lub pokrewnej.

§ 3. 1. Na stanowisko samodzielnego pracownika nauki w instytucie powołuje właściwy minister z własnej inicjatywy lub na wniosek dyrektora instytutu zaopiniowany przez radę naukową.

2. Do wniosku o powołanie na stanowisko samodzielnego pracownika nauki dyrektor instytutu dołącza:

- 1) dowód uzyskania przez kandydata stopnia naukowego lub tytułu naukowego docenta albo tytułu naukowego profesora nadzwyczajnego lub zwyczajnego,
- 2) charakterystykę działalności naukowo-badawczej i zawodowej kandydata ze szczególnym uwzględnieniem jego

dorobku w pracy naukowo-badawczej z zakresu działania instytutu lub pokrewnej,

3) opinię rady naukowej instytutu.

§ 4. 1. Wniosek dyrektora instytutu o powołanie kandydata na stanowisko samodzielnego pracownika nauki opiniuje rada naukowa instytutu w drodze uchwały podjętej w głosowaniu tajnym zwykłą większością głosów.

2. W razie ujemnej opinii rady naukowej o kandydacie na stanowisko samodzielnego pracownika nauki — dyrektor instytutu może wniosek swój podtrzymać, przedstawiając go ministrowi wraz z opinią rady naukowej.

Rozdział III

Samodzielni pracownicy naukowo-badawczy.

§ 5. Na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego w instytucie może być powołana osoba, która:

- 1) posiada stopień naukowy doktora lub ukończyła studia wyższe z tytułem magistra, magistra inżyniera, lekarza lub innym równorzędnym,
- 2) spełnia warunki w zakresie stażu pracy określone w § 6 ust. 1,
- 3) wykazuje się określonym w § 6 ust. 2 dorobkiem naukowo-badawczym z dziedziny badań objętych zakresem działania instytutu lub pokrewnej,
- 4) uzyska stwierdzenie Komisji Kwalifikacyjnej, o której mowa w art. 16 ust. 3 ustawy, że może być powołana na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego w instytucie.

§ 6. 1. Staż, o którym mowa w § 5, powinien wynosić:

- 1) w przypadku posiadania stopnia naukowego doktora:
 - a) co najmniej 4 lata pracy naukowo-badawczej w dziedzinie badań objętych zakresem działania instytutu lub pokrewnej bądź też